

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó hivatalba
3 korona utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, decz. 1.
1867.
35. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Alkalmi nóta.

Ős Budának ősi vára!
Büszkén néz az ősz Dunára.
Mert az osztrák lobogója,
Diadallal lóg le róla.

Deák Ferencz egy magába . . .
Kikönyököl ablakába.
Örömeben repdes szive . . .
Ott lobog haj! az ő szine.

Hej de boldog, hogy láthatja.
Hiszen ő a kereszt atya.
Láttuk mily hősileg védte:
A magyar szin ellenébe.

Svareczgelb zászló libeg, lobog,
Deák szive kipeg, kopog, —
Mért volt oly alkotmány nyiró?
Furdalja már a kis biró.

LUDAS MATYI.

Eredeti levelek.

XLII.

Téns uram!

*Még ugyan a szivem fekszik Türr gyönyörűsége-
nek Magyarország sorsa, hogy olyan erősen kome-
dálja a honvédek felállítását. — ha ki nem látnám
minden szarából azt, hogy ükemenek minden buz-
gósága a nimetért történik, hát azt mondanám róla
„szánja bánja hibáját s meg akar térni, de hát lá-
tom a lelkét, mert ép úgy tesz most velünk, mint mi-
kor a szomszéd gerádjája kidül s a másik meg
mindig aggódik rajta, hogy míg újra fel nem rak-
ják hát disznó boronyu elkőborog az udvarról, oszt
akkor beszél valami jó emberével, hogy hát biztassa
a szomszédot, rakja fel a gerádjáját.*

*Kéne a nimetnek a katona lássa téns uram!
de már a maga költségén nem bírja tartani, hanem
azt akarná, hogy a magyar állítsék ki a maga er-
szényéből vagy száz ezer ritéz katonát, a kiket osz-
tán mink fizetnénk, de ükeme parancsolná nekik,
hogy halbreckts a burkus ellen.*

*Hej uram! vigyáznunk kell a magyarnak, mert
sok a hunczut.*

Csak hadd legyünk mink így a hogy vagyunk, osztán meg hát mi a fekit kék nekünk óltalmazni? a jobboldalt? vagy azt a sok bugyogós jó madarat ezt az ebalelke közösügyet, meg korvótát, meg a finánczot, tömpölyt akezt? meg más ilyen feki nyavalyát? hadd kinlódjék velle a ki csinálta, mert a becsületes magyar ember nem evett még bolond gombát, hogy olyanért fogjon fegyvert, a mi az ő világos megrontására szolgál.

Nem hiába mentégetik hát azt a pernahájder Görgeit is! még Jókai uram jámbor ujsága a Hon is egész prédikátióba akarja elhíttetni, hogy hát ártatlan; biz uram téns uram! csak sokféle mondija van ennek a Jókai uramnak, mintha komédiás vóna! pedig hát ha már magyar embernek vallja magát, mit csellencsapól, hisz ha egy két nagy urgráziájába kerülne is, még is jobb volna mindig egyet mondani, tenni, nem pedig hol ide, hol amoda habókálni, mert hát nem ér az olyan dolog egy hajító fát sem lássa kigyjelmed. Csak fene gyerek de gyönye legény Jókai uram azt mondom én. Na de hiába, nyavalya most az ilyen téns uram! nehéz a mai világba megélni királt becsületesen.

Ni ni téns uram! okosodik a világ. . . Bolond Miska ur is megfordította a szürit s farba rugta Deák uramékat, ugy csépli a minisztérjomot bolondjában, mintha csak szalma zsap vóna. Ű kigyjelme is átlátta, hogy jobb a becsületes uton járni, mert hát itt lesz nem soká az új esztendő s meg nézi a publikum hogy kihez szegődik.

Olvastam azt is, hogy az országot el akarják látni marha sóral, de hát a mint látszik főscénykedik velle a minisztérjom, tán nem hiszi, hogy sok marha van Magyarországon? bizony pedig ha még most sem hiszi, hát nem tom mikor fogja elhinni, hiszen annyi harmadfü tinó van csak Pesten magába mióta az országgyűlés tart.

Amerikába meg egy sziget sülyedt el, hallotta már kigyjelmed ugyi téns uram! de hát én azon nem csudálkozom, mert hát ott az a nagy feki tenger, h-inem bezzeg Magyarország sülyedt ám el, pedig itt nincs tenger; na de van quóta tenger, meg közös ügyi csára, elsülyedtiünk ebbe magyarosan, e már osztán igazi csuda. — Ni téns uram! még ugyan nyalkán kipingált kigyjelmed engemet vagy kétszer már, bezzeg ugyan csudálatos egy állatot bámulunk kettőn ott kigyjelmeddel együtt az ujságba. Szegény magyar ember, beh esűffá tud az ember lenni ha bárgyu meg — izé — mi a feki na — apro . . . pro . . . portárós — — diáknul van a tállyog egye meg, de azirt tudom, hogy nem jó mikor a magyar ember ilyené rálik. — tudja már azt kigyjelmed! hogy mit akarok mondani ugy-e! na hát az Isten áldja meg kigyjelmedet oszt azirt ki nem kell az embert ám tréfálni.

Karakán Marczli gulyásbojtár.

XLIII.

Ezen levelem ajánlom Karakán Marczli gulyásbojtárnak régi jó kenyeres pajtásomnak a Hortobágyon.

Kedves ezimborám Marczli!

Má bizony mi régen ültünk utoljára együtt a pásztor tüznél, azóta talán elis felejtettél büszkeségedben, mióta gulyás létedre irástudó ember lett belőled?

De hát honnét tudtam én azt meg, hogy te is olyan tintanyaló vagy? elmondom a hestóriáját:

Hát pajtás a mult vasárnap a számadó gazdammal együtt beballagtunk egy iteze új borra a „sirva rigadj“-ba. Tudod a csaplár igen derék egy katona viselt emb r, 48-ban a magyar háboruban huszár esterázsa mester volt . . . nohát a mint idogálni kezdénk, hát egy ujságot nyomott a kezembe ezen szókkal: „ezt olvasd el Bandi! ezt a Ludas Matyit ni . . . ha tudsz silabizálni.

A mint tehát bele pillantottam az ujságba, a ki körülgallérozta kit láttam? Hát kedres Marczli ezimborám a te portrédat láttam lepingálva a mint egy marha feleserrel tanácsot tartasz a bus bika felett.

Örülök rajta szíremből, hogy már annyira ritte az isten a dógodat, hogy még az ujságba is kipingálnak.

Osztán elolvastam régig a leveledet is . . . bizony édes Marczli ezimborám sokra ritted, ugyan kifigurázod azt a kótát, a mit a magyar embernek a mint hallom derága pinzér akarnak most a nyakába varni.

No de mostan nem írok neked többet, merthát a karikáshoz szokott kezem nehezen forgatja még a pennát, csak arra akarlak figyelmeztetni, hogy ha még most is baja van annak a bikának, hát komendálom hogy csak kornájburgi marhapoort adjál be neki. Azt is meg mondom, ha nem tudnád — hogy hol kell cenni! — hát az ujrárosi patyikásnál egy iskátula ára 1 frt, a használati utasítást pedig olvashatod a borítékon.

Most pedig áldjon meg az isten azt kiránja

kenyeres — z m' orál

Szeredás Bandi

csikóbojtár

Az okoskodással sokszor bakot lö az ember.

(Meséli Csadan Peter.)

Most harmad éve rettenetes nagy hó esett Ujvároson, alatta voltunk vagy harmadnapig boldog egyhanguságban, távol a nyughatatlan nem ekiünk való világ zajától. Azouban épen Pál fordulás napján mikor a medve is ki jön barlangjából szét nézni a világba, miként a história mondja, tehát mink is ki bujtunk a hó alól — s el-

kezdünk ki ki a maga udvarán s háza előtt tisztogatni, kotorni a havat, hogy láthassuk a napvilágát. A patikárius is ép ily működésbe volt, hanem sajnálta a sok szép havat ki hordatni udvaráról az utcára — úgy okoskodván, hogy mily sok szép tiszta víz válik abból ha elolvad, s kapta magát megparancsolta eselédjeinek hogy bele kell rakni mind a kutba, melyben különben is kevés víz volt. — Persze a parancs teljesítőn még pedig annyira, hogy utoljára taposták is bele — szóval majd szét repedt a kut. Hanem osztán a lónak sem kellett egyéb, mert úgy össze fagyott és keményedett a kutban, hogy mikor eszébe jutott patikárius urnak vizet meríteni belőle, elszörnyűködve látta, hogy biz a hóból nem lett víz.

Sőt mi több körülbelül tavaszig kellett várakozni, míg meg olvadt, s nagy vexára még akkor sem lett több vize a kutnak. Ekkor tévé osztán azon nyilatkozatot ő maga hogy „az okoskodással sokszor bakot lö az ember.“ Hejj sok patikárjussa van ilyen szegény Magyarországnak a jelenben, kik a közösügyes kutba hordják a havat s majd ha szükségök lesz rá nem lesz miből meríteni.

Szabolcs vármegyéhez.

Jó Szabolcs vármegye hitted-e valaha?

Hogy légy oly nagy hirben mint minőben vagy ma?

Hol a sok ártatlan szelid patrióta!

Közösügyet quótát, hódolva fogadta.

És a nagy Kossuthnak bizalmat szavazva,

Azt — miként megtevé, úgy vissza is vonta.

Hol minden felséges gründlichkeits sisthemát

Lelkesen pártolnak s több ily krix krax fajtát . .

A nemes honfiak gyakorta kisütnek,

Megfőznek, megesznek s hiven megemésztnek.

Nagy lett híred, s jut az világ öt részére . . .

E diesőségedből, hazánk szégyenére.

Csak Bécs városától oly messze ne esnél?

Onnan egy pár mézes puszit reménylhetnél.

Strimflit, háló sipkát presentbe is kapnál,

Tudom kedvesebb vón a hazafiságnál.

Nézhet rátok bezzeg a megye termében . . .

Szegény Szabolcs vitéz méltó nagy mérgében.

Tudom is ha élne? üstökön ragadna —

S megmutatná nektek, merre van a Lajtha?

Mivé lett a hős vér, Szabolcs fiaiban?

Nyírfalé, közösügy, kvóta, czopf és savó

Mind feltalálható bő bugyogóiban . .

* * *

Jó Szabolcs vármegye hitted-e valaha?

Hogy oly nagy hirben légy, mint minőben vagy ma?

Osalán Péter.

A Deák és a malacza.

Hajdanába volt egy vén diák — nagyon vén diák volt — tógátus diák volt, — ez volt az, a kitől egyszer légátzióba lévén, egy vén kisaszszony azt kérdezte, hogy van e még vénebb diák a kollégiumba nálla?

Azt felelte rá: nincs biz ott néném asszony egy sem.

Volt a pátrinak egy malacza, még pedig olyan malacza, hogy ha ő elkezdett neki füttyölni s hüvejkujjával csettengetni, hát a malacz neki kerekedett és a legszebben ugrált a nóta taktusaira.

Persze hogy ily disznó ügyességen és művészetten nagyba csodálkozván, kérdém a pátritol hogy mi módon tanította e nemes mesterségre? Hát esém csak úgy, hogy mikor még kicsi volt, rá állítottam a meleg vaskonyhára, — a meg osztán persze hogy sütötte a talpát s mindég toporzékált rajta én meg füttyültem neki s azóta osztán mihelyt füttyölök, mingyárt tánczol.

Erre az anecdotára eszembe jut mai boldog alkotmányos állapotunk, melyben Deák füttyül a sok malacz meg tánczol

Sziporkák.

Tanító. Szoktál e imádkozni ebéd után Palkó fiam?

Palkó. Igen is szoktam.

Tanító. Miképen?

Palkó. Hát kedves egészségünkre kívánom az ebédet.

„Tud e apportirozni ez a kopó cigány? kérdi egy ur a mellette elhaladó cigánytól, ki után egy szép vadász kutya ment.

— Tudna bizs e nagyságos uram! de nem taníthatom meg, mert nem tudok nimetül.

„Derék három leányom van s egygyel egygyel tiz ezer frtot adok és még sem akad kérőjök panaszkodék az apa barátjának bizonyos társaságban.

Hallván ezen nyilatkozatot egyik közelben álló szelburdi fiatal, odalép az apa elébe, s meghajtván magát előtte kérdé:

„Uram! nem adna ön leányai közül nekem egy párt?“

Sehogy sem tudá a mester egyik tanítványának fejébe verni a kétszerkettőt. Végre is türelmét veszítve kérdé a fiutól:

Na fiam! láttál már ökröt és szamarat egy személyben?“

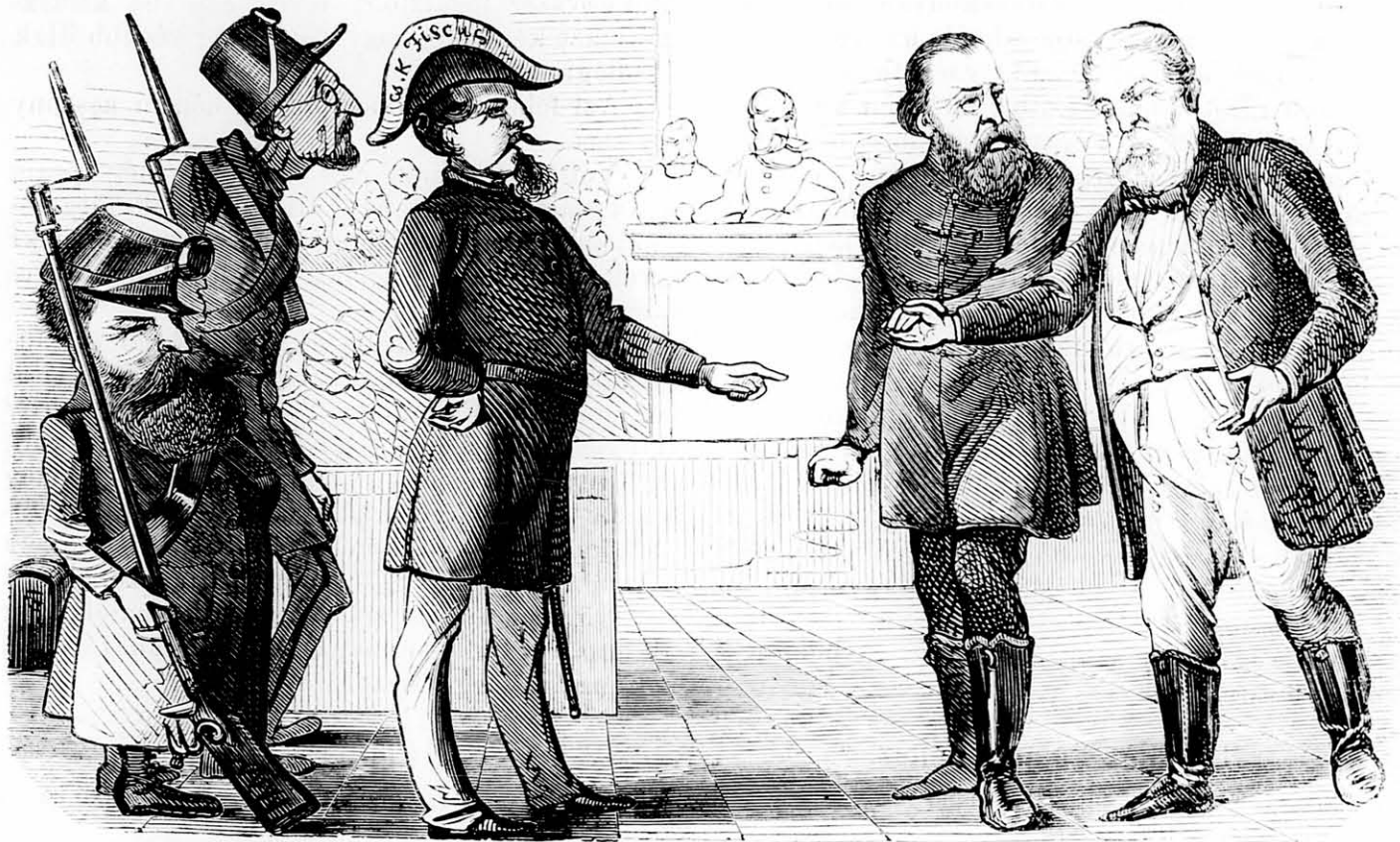
— Nem láttam én. —

„No gyere majd mutatok én neked egyet.“ S azzal odavezeti a nebulót a tükör elébe kérdvén tőle:

„Nos mit látsz most?“

— Hát . . . hát tanító uramat látom — hebegé a fiu.

I. A képviselő házban.

Azon jelenet, midőn az országgyűlés majoritása Böszörményit a cs. királyi fiskusnak kiadja.

Tigriskörmök.

Gyönyörű czikkeket írogat az a Csernátony a Honban az igaz, hanem csak az a kár benne, hogy egy cikkében öt hat féle nyelvet is bele kever, e miatt osztán a magyar közönség előtt élvezhetlenné lesz. Kérjük tehát hagyja el azt a sok idegen citátiót, mert biz utóbb Pálffy Bertti azt találja ráfogni, hogy azért beszél egyszerre annyi nyelven: mert a Babel tornya építésétől jött haza.

Sokan restséggel vádolják a magyar kormányt, pedig lám milyen erélyesen felkarolta a biztosítás ügyét Heves vármegyében? Azonban csak bizonytalan időre szól a biztosítás, mert nem tudni, ha vajjon nem a biztosított éli e tul a kormányt.

Jókai Hona egy idő óta nagyon közösügyes huron kezd pendülni. Tisztelet, becsület neki, de ha a fiatalság lehűtésével, Türrhöz intézett leveleivel és Görgei védelmével opponálgat, bizony eltaláljuk hinni, hogy nem a minisztériomot illeti meg az a híres honi nóta:

„Kitakar, betakar.

Tudja fene mit akar?”

hanem magát a Hont.

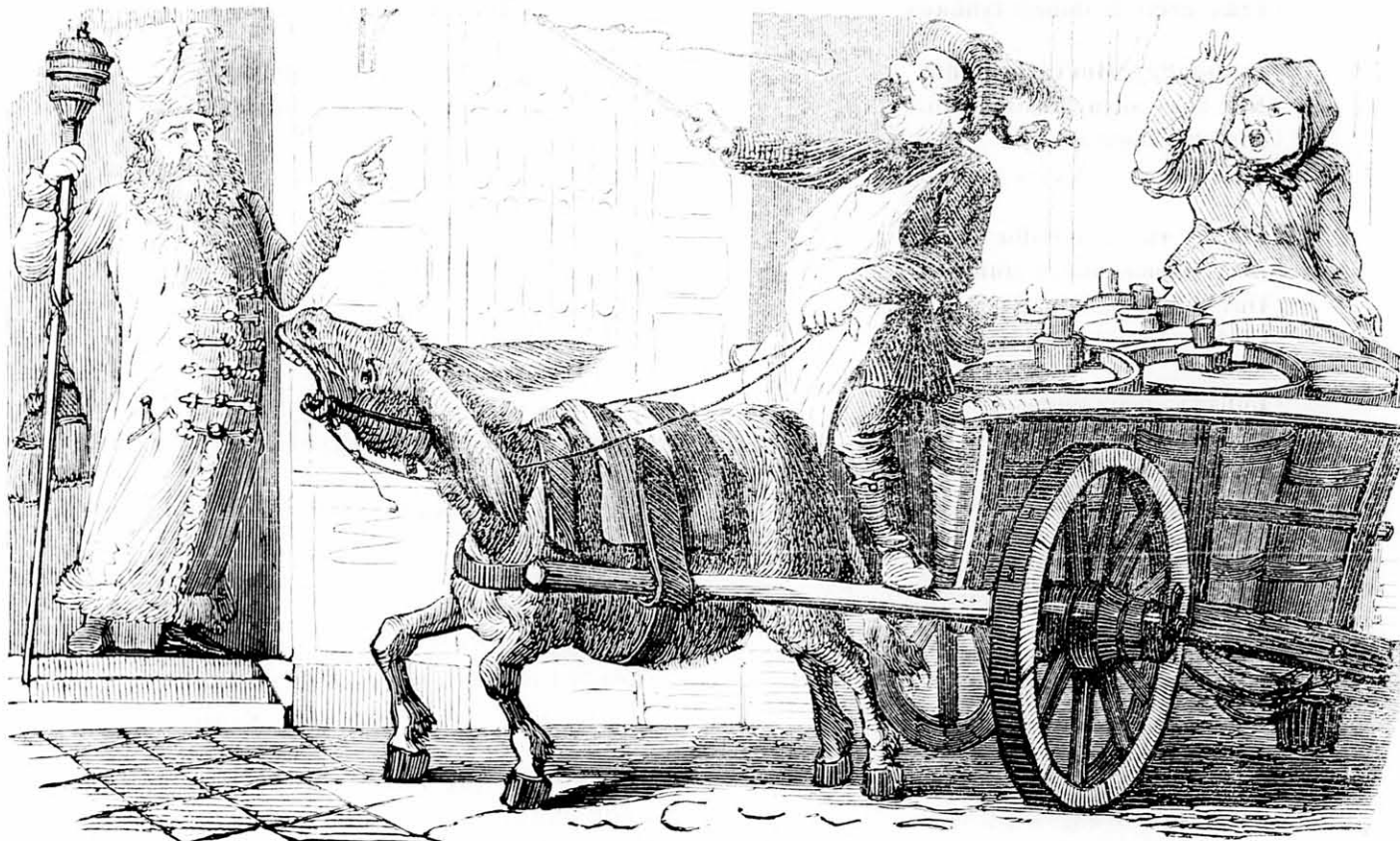
Görgeinek ismét akadt egy védője. Kettlen vannak hát már? Assermann után Dezsöffy Dénes vette azt a hálatlan munkát magára, hogy a Honban plane a Honban bizonyítgassa Görgei ártatlanságát. Ugy látszik némely ember nem tudja, hogy midőn mást akar tisztázni magát szennyezi be.

A quóta-viták is megkezdődnek hát már hétfőn? No képzem csakugy pergeti majd Lónyay miniszter ur a honatyák élébe azokat a milliókat. — mint Kuczik koma Debreczenben hizó disznóinak a kukoricza szemet.

Somsich Pál Heves megyét tüzes üszökhöz hasonlítja, melyet egy kazal mellé dobznak; hanem ha minden kazal olyan lucskos mint Szabolcs vagy Fehér megye, ugy nem kell félni az incendio tól (kigyulástól.)

Megint akadt egy irigy ellensége Ludas Matyinak Fehér vármegyében. Óh ez már nem esküdteeske, hanem tiszteletbeli alszolgabíró. No de mindig jobb az irigy ellen, mint a szánakozó. Csak hadd kinlódjék hát ez a szegény fráter! ugy is mindig annak fáj a tyükszeme, kinek a lába ujján van.

II. A képviselő ház előtt.

Portás. Pocskáj! itt nem szabad ordítani sem magadnak sem a szamaradnak.

Dunavizhordó. Ugyan miért ne vóna szabad?

Portás. Azért, mert oda benn most tárgyalnak a kvótát.

Dunavizhordó. Zatraczeni . . . nem hijába ordítja hát zenyim szamarad.

Eddig csak Magyarországra küldözgették a törvény-támogató lapokat az ember nyakára, akár kellett akár nem. Most már Erdélyben a esüesülői alispán B. K. is jelét adta az alkotmányos életnek s megparancsolta megyéje szolgabírának, hogy előfizetőket fogdossanak a . . . Nép barátira.

De népetlen lehet az a barát, hogy pandurral kell fogni rá a prenumeránst?

A francziák tehát csakugyan nem akarnak kölesönt adni Magyarországnak? Nem esoda, mert még nagyon fiatal, alig 8 hónapos, — még most is fászlizzák, és nagyon sok a dajka körülötte; apja anyja elhalt, az ősi birtok sequestrum alatt van, a tátor pedig nyakig uszik az adóságban.

Ide oda kilenez hónapja lesz már hogy ennek a boldog alkotmányos életnek örvendhetünk és a m. k. Curia, váltótörvénytörvény és septemvirátus itéleteire most is csak úgy ütögetik a kétfejt sasos pécseteket, mintha a nyáron király koronázás se történt volna.

A zsidó esküforma is meg van hát már magyarul? Bizony sok borzasztó átkot kell mondaniok, míg elhiheti az ember, hogy igazat mondanak!

Mit danolnak most Beregben?

Gróf **Andrássy** a hadügyér,
Nem buzog a honvéd ügyér.
Diri diri dongó ihajla!
Csak azért is dongó tyuhajla.

A külügyér gróf **Festetics!**
Akár volna akár nem is.
Diri diri dongó ihajla!
Csak azért is dongó tyuhajla.

A belügyér **Wenckheim Béla!**
A megyékre mérges néha.
Diri diri dongó ihajla . . .
Csak azért is dongó tyuhajla.

Közlekedő goróf **Mikó!**
Még se halad az unio.
Diri diri dongó ihajla!
Csak azért is dongó tyuhajla.

Gorove az ipartígyes . . .
Ahhoz egy cseppet sem lígyes.
Diri diri dongó ihajla!!
Csak azért is dongó tyuhajla.

Igazságügy **Horváth Bódi!**
Kár hogy olyan bécsi módi.
Diri diri dongó ihajla . . .
Csak azért is dongó tyuhajla

Eötvös vezeti a kultust,
Azért látunk annyi stultust
Diri diri dongó ihajla!
Csak azért is dongó tyuhajla.

Lónyay fiúnczminiszter!
Ő a legnagyobb maiszter.
Diri diri dongó ihajla!!
Csak azért is dongó tyuhajla.

Kossuth rágalmazóihoz.

Vagyon neked fényes multad . . .
Ő konservatív elem,
Önkárodon megtanultad
A porezió mi legyen?

Boldog valál míg a paraszt
Csinálta meg az utat,
És ha emelt reád panaszt . . .
A bőrit is lenyuztad.

Boldog valál, hogy helyetted
Más fizette az adót, —
S szűz válladon emelhetted
Az agg konstitutiót

Boldog voltál hét szilvafád
Árnyékában végtelen,
Dicselkedve hogy ős apád
Vivmánya a kényelem.

Jött az idő . . . eljött végre . . .
Tetté ért a gondolat,
Hogy a jog élvezetébe
A népet is befogadd

Egygyé lettél a paraszttal
E volt legdicsőbb korod, —
Hős voltodról zengett a dal,
Mely most is szájon forog.

Ki hatalmas szellemével
Hössé és diesövé tett . . .
Számíltetés keservével
Aggódik most is érted,

Még is vannak oly fiaid,
Kik ragadják érdemét:
Mivel ezek tág gyomrait
Tölts a rang s jó ebéd.

Vagynak, a kik rágalmazzák . . .
S úgy tekintik mint holdat:
Az ebek is megugatják —
Hogy nem érik . . . a holdat.

Herkó Pá . . .

Adomák.

Jó vásárja volt a kocsi embernek Győrben
s e fölötti örömeben behitta egy ott levő komá-
jat egy kis sziv erősítőre egy kávéházba. A mint
belépnek, a pinczér mingyárt kérdezi tőlük, mi
tetszik?

„Hozzon valami jóféle italt“ felelének az
atyafiak.

— Jó lesz-e liqueur — kérdi a pinczér.

„Jó jó csak hozzon.“

— Milyen tetszik kümmel e vagy vanília?
— kérdi tovább a pergő nyelvű kellner.

„Jó lesz az utóbbi is, csak . . . hozza
már no

Izlett az ital s elis költött mindegyik vagy
hat pohárral, hanem a pinczér is fizettetett velük
minden pohárért . . . 8 krt. Kifizették s mikor
kiérnek az utcára, azt mondja az egyik:

„No komám, ez ugyan drága familia volt,
verje meg a büne, a ki fábrikálta.

Csinos gazdasszonya volt az öreg papnak,
szokás szerint nem is haragultak egymásra. Ha-
nem utóbb a tisztos hajadon unni kezdte az öreg-
gel a tréfát, mert hiába! a vér nem válik vízzé,
csapkodott biz a fiatalság felé. Öszve szövetkezett
a káplánnal, molnárral, mészárossal és a többi
élelmes népséggel. Egyszer aztán az öreg pap is
neszét vette a dolognak s ily szavakra fakadt:
„enye édes fiam Rózszi! de nagyon
közösügy lett már te belőled is?

Némely helyeken szokásban van, hogy
az ének szövegét gyermekek diktálják a tem-
plomban.

Elkészt a h . . . i rektor s már beharangoz-
tak midőn a templomba megérkezett. Nagy siet-
tében tehát felkiáltja a karba vezető lépcső aljá-
ról a diktáló gyerekeknek: „Az én lelkem LXII.“
azt akarván tudtára adni, hogy a LXII-ik zsol-
tárt kezdje rá, melynek első sora így kezdődik:
„Az én lelkem“ stb.

A gyermek tehát elkezdte tele torokkal diktálni: „Az én lelkem hatvankettő.“ Persze mire a gyermek ezt ki kiáltotta és az ájtatos közönség eldudolta, akkorára fölért a rektor s rárivall a gyermekre: „szamár vagy, üssön meg a menkö.“ Ez szegény zavarában még élesebb torokkal kiáltja: „szamár vagy üssön meg a menykö“ persze a publikum ezt már nem énekelte utána.

Az álmom.

Milyen furesa álмам volt az éjjel!
De hallgatok, — kinek beszélném el?
Kinek mondjam, nézd minő szép álmom?
Valakinek gondolatát —
Sérteni találok . . .

Mégis, mégis a jó magyar népnek
Ha elmondom, ugy-e hogy nem vétek?
Vétek! vétek? van-e ottan vétek,
Hol tietek a bü, kik a
Hazát elvesztétek.

Vétek! vétek! van-e ottan vétek —
Hol dicsőség s hatalom tietek?
Hol dicsőség s hatalom néz rátok,
Kik az édes kedves hazát
Öszvetiportátok?

Azt álmodtam, hogy ez a szép ország!
Egy nagy ház volt s falait szétbonták.
A tetőjét tüzzel felégették.
És az isten ott a menyben . . .
Csak bámult felettébb.

A bontók közt nagy volt . . . nagy az öröm,
Alig maradt — alig kö a kövön;
Üldöztetés lön annak a bére:
A ki esáskányával . . .
Hozzája nem fere

Egy ember volt, egy, aki kormányzott,
Ki azt mondá: No nézzétek már most,
Felépitők szépen ezt a házat!
. . . És elhitte a sok rontó . . .
— Ugy-e, hogy gyalázat?

Ez az ember azt is hozzá tette:
— No lássátok nem ázuunk meg benne!
Azt a pernyét, hogy ne legyen utba . . .
Dobjátok be, ássátok el
Valami ó kutba

Mikor aztán elásni akarak:
Jött egy nemtő s felemelé szavát:
„Megáljatok szivtelen nádályok“
. . . Mintha csak az ég villama
Csapott volna rájuk . . .

Mit tettetek, szóljatok, — mit itten?
Hisz e lakot nektek építettem?
Örült lett az ember, hogy ne lásson
Hogy e háznak romjaiból
Magának sirt ásson??

Megszeppent kissé a vétkes tömeg
Majd aztán ragadván sárt és követ,
Rárohantak rá az építőre . . .
Az mellét kitárta nekik,
S megrémültek tőle.

Megrémültek? mért annyian egytől?!
Mert a kebel a sok szenvedéstől
Tükörtiszta . . . s a mint bele néztek —
Elirtóztak önarczuktól
El a gyászvitézek

Megrémültek bitneiket látva —
Jó hogy szívök megrendült reája.
S e látástól meggörnyedve nyögtek,
S lábainál bocsánatért
Esdve könyörögtek.

Vén krónikas.

Sz . . . Károlyhoz.

Megénekeléd Petőfit . . .
A dicsőt, a nagyot,
Ki a dalok világában
Üstökösként ragyog.

Elmondád: hogy mig egy magyar
E hazán élni fog, —
O is él . . . éltetni fogják
Az isteni dalok.

És idézéd harezi dalát
Mely riadóra szól:
„Talpra magyar! hí a haza!“
Zsarnok járma alól.

Óh mért veszed ajkaidra
A honvédnek dalát?
Ki a közösügyekben azt
Gyávan megtagadád.

Mért hivatkozol oly müre —
Mely vérrel iratott?
És mit önző politikád
Mostan lábbal tapod?

Te! ki a feledés fátylát
Szintén terítgeted, —
Ha így beszélsz: a jók szívét
Késsel feszegeted.

Ki az, ki át nem látja hogy
Ma itt . . . holnap amott . . .
A könnyen hívök bizalmát
Folyton vadászatod?

Hagyj békét hát kontár dalnok!
A nagy Petőfinek.
Szabad költőt . . . csak szabad lény
Énekelheti meg.

Salttya.

Rebus

(fejtörésül a deákul tudóknak)

O quid tua te
be bis bia abit
ra ra ra, s
et in
ram ram ram
i i.

Megfejtése a jövő számban.

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Na szomszéd! gratulálok — meg lesz már az emáncipáció . . . a törvényjavaslat beadatott már az országgyűlés elébe. Ezután csak annyi jusok lesz már Magyarorszában a szomszédéknak mint édes mi magunknak la. De ni ni a szomszéd nem is örül neki?

Iczik. Thodja Mihály gazda! egyet munduk mogának khatti lesz belüle. Üsmeri khend az Iczikhet, hogy mindig becsölethes zsidó vult teljes élethében? azt is thodja khend hogy az üreg Iczik igazi köser hazapfi h vult mindig.

Mihály. No már a mi ezt illeti Iczik szomszédra nem lehet panasz.

Iczik. Hát lássa Mihály gazda! engem az emáncipációs thürvény javaslat khi nem elégítette, mert lássa khend ez az emáncipáció a pulgári házasság és vallásegyenlőségi thürvény nélkül nem sukhat ér. Épen olyan mint a gyapjő zsák gyapjő nélkül. Ha az én Kóbi fhiam a Mihály gazda khedves khis lében Khaticzáját fheleségöl nem veheti, lelkhümre a zsidó zsidó marad ha szászur emáncipálják is.

Mihály. No már ha Kóbi is oly derék liberális gyerek mint apja . . . aztán meg ha Kati leányom is bele szeret Kóbiba, én bizony egyszer sem mondom hogy még a szomszéd fia vömmé nem lehet.

Iczik. Micsuda khedves Mihály gazda! az én Kóbim olyan thizenhárum prubás liberális, olyan baloldalísta thigris, hogy huzzá képest a Böszörményi valusághus peesuvits.

Mihály. Nem vette észre Iczik szomszéd! olyan sok poczakos kövér tagja van ennek a mostani országgyűlési többségnek, ha az ember végig néz rajtuk a karzatról, azt hinné, hogy fele is terhesek.

Iczik. Mit gondul khend Mihály gazda! hogy lehetnének ilyen hamarjában terhesek? hiszen csak mustan nem rég szölthék le a khüzös ögyet.

Mihály. No már én csak a mondó vagyok, hogy azok bizony az országnak még is csak terhesek.

Ludas Matyi gyorspostája.

Nyilt levél Sárközsi Ferkához Párisba.

Igazs e azs Ferkó!
Hogy a te bandádat —
Aszok a francesiák!
Párisban mindenütt
A magyar királyi
Csigány bandistáknak
Hivják s titulálják?
Ha ezs igazs Ferkó!
Attul filek nagyon,
Hogy a falamiát . . .
Még Párisba hivja
Asz a Nápóleon!
S valamenyi morét
Sarkantus lovaggá
Kerestes vitézsésé . . .
Üttet fel egy napon.

Tisztelt gyűjtők: Papp András honfi s ives buzgalmaért fogadja őszinte köszönetüket.

Szives kérelem.

A Ludas Matyi azon t. ez. prenumeránsait, kiknek előfizetése november hóval lejárt, kérjük előfizetéseik megújítására.

A kiadó-hivatal.

ELŐLEGES ÉRTESÍTÉS.

Alólirott tisztelettel értesíti nagyérdemű előfizetőit és olvasó közönségét, miszerént átlátva és érezve szükségességét egy szorossan **ellenzéki politikai heti lapnak**, újévtől kezdve a Ludas Matyi mellett még egy igazi liberális politikai heti lapot is indit meg e czim alatt:

„A NÉP SZAVA“

Előfizetési ára évnegyedre a „Nép szavának“ is csak **egy** forint leend.

A programmot és előfizetési felhívást a napokban szét fogom küldeni, addig is előfizetéseket elfogad a kiadó-hivatal **Magyar utca 1-ső szám** alatt.

MÉSZÁROS KÁROLY,

a „Ludas Matyi“ tulajdonosa és felelős szerkesztője.

Rajzoló **Ujházy**]

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

[Metsző **Mihailovich**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utca 18. sz.